

Amerikan Työväestön Järjestäytyminen

Kirj. A. M. Simons

(Industrial Workerin ensimmäisessä numerosa tammik. v. 1906.)

TEOLLISUUSJÄRJESTÖ vastaa rikkauksien luomisessa syntyneitä työläisten yhtenäisiä etuja. Sen luokkatietoisuudelle perustuva vallankumouksellisuus on proletariaatin antama vastaus luokkatietoisien kapitalistien taantumuksellisuutta vastaan.

Työväenjärjestön, niinkuin kaikkien muidenkin yhteiskunnallisten laitosten, muodon määrittelee se teollinen tilanne minkä vallitessa se saa alkunsa.

Ymmärtääksemme nykyisiä järjestöjä, meidän ei tarvitse mennä taaksepäin sisällissotaa kauemmaksi. Edelliset työväenliikkeet, vaikka olivatkin suuresta merkityksestä yhteiskunnallisina liikkeinä ja vaikka kehittivätkin useita niistä aseista, joita työläisten vielä tänäkin päivänä sopii käyttää, niin niillä oli kuitenkin niin vähän yhteyttä työläisten aseman parantamisessa, että niistä ei juuri kannata puhua mitään. Todellisuudessa se oli vasta v. 1873 paniikki, mistä nykyinen työväenliikkeen historia sai alkunsa.

Tämä paniikki muutti yhteiskunnan teollisen tilanteen. Mantereen yli valmistuneet rautatiet lukuisine sivuratoineen yhtenäistivät koko maan tehden koko kansakuntaa käsittävän kaupankäynnin mahdolliseksi. Samaa aikaan orjuuden poistaminen synnytti työvoiman kysyntää kansallisessa mittakaavassa, jota varsinkin rautateiden rakentaminen tuntuvasti lisäsi. Tämä v. 1873 paniikki pyyhkäisi pois pienet kyläkapitalistit, jotka siihen asti olivat muodostaneet hallitsevan luokan enemmistön. Taistelu ylivallasta alkoi näiden pikkukapitalistien ja teollisuuskapitalistien välillä, jotka nyt olivat kykeneviä käyttämään hyväkseen kaikkia uusien olosuhteiden esiin tuomia etuisuuksia. Tässä toisiaan vastaan käytävässä taistelussa he paikoittivat työvoiman hinnan laskemaan yhä entistä alemmaksi. Niinpä Yhdysvaltain itsenäisyyden julistamisen 100-vuotisjuhla näki

Amerikan työläiset, jotka olivat taistelleet ne sodat, joiden avulla "itsenäisyys" saavutettiin, jotka panivat henkensä alttiiksi että "orjuus poistettaisiin", orjuutettuna ja sääliittävämpien olosuhteiden alaisena kuin ne olivat kuningas Georgen hallinnon alaisena.

Tällaisten olosuhteiden vallitessa Pennsylvaniana rautatieyhtiön julistama 10 prosentin palkanalennus v. 1887 oli se sytyttävä kipinä joka sai räjähdysten aikaan. Suuri rautatieläisten lakko alkoi tämän johdosta. Lakkoilaiset olivat sangen heikosti järjestyneitä, josta johtuikin se että tämä lakko sai monessa suhteessa anarkistisen yleislakon luonteen. Tuhannet työläiset jättivät työkalunsa ainoastaan yksilöllisen kapinallisuutensa osoitukseksi. Luokkatietoisuus oli heille sangen hämärä käsitys ja sitäkään vähää eivät he kyenneet tulkitsemaan toisille. Muutaman päivän näytti siltä, että voitto olisi heidän. Muutamissa kaupungeissa työläiset olivat saamaisillaan täydellisen kontrollin, mutta kun heillä ei ollut järjestöä eivätkä osanneet menetellä tilanteen vaatimalla tavalla, niin heidän hyviltä näyttävät yrityksensä raukesivat tyhjiin.

Tämän lisäksi työläiset pian tulivat tietämään minkä puolesta he olivat todellisuudessa sisällissodassa taistelleet. Pohjoisvaltioiden kapitalistiluokka oli lähettänyt palkkaorjansa taistelemaan ja kaatumaan etelän taistelukentille sen vuoksi että he, pohjoisvaltioiden kapitalistit, saisivat haltuunsa kansallisen hallituksen. Yksi niistä aseista mitä kapitalismi tässä taistelussa voitti, oli hallituksen aseistettujen joukkojen kontrolli. Nyt ensimmäisen kerran kuultiin kiväärien pauketta amerikalaisissa kaupungeissa kun hallitus oli voittoaan plutokratian käsissä, joka asella murskasi kapinoivien palkkaorjien taistelut.

Tämä suuri taistelu kuitenkin opetti työläisille järjestön tarpeellisuuden — tässä kovim-

massa ja verisimmässä taistelussa työläiset saivat arvokkaita kokemuksia. Tästä sokeasta luokkakapinasta nousi Työn Ritarien järjestö, kuvastuen siitäkin sen teollisen tilanteen sekavuus, jonka keskellä se oli syntynyt. Täydellisesti kieltäytyen tunnustamasta teollisia ja ammatillisia rajoja, jotka silloin vielä olivat olemassa, melkein täydellisesti sokea minikään lopullisen päämäärän suhteen, se oli tuomittu epäonnistumaan. Mutta voimmeko me kuitenkin kutsua sitä epäonnistuneeksi? Voimmeko me sanoa mistään yhteiskunnallisesta liikkeestä että se on epäonnistunut? Eikö meidän tule paremminkin sanoa että se oli yksi niistä läksyistä mitä kokemuksen koulu meille antaa — ja jotka täytyy oppia. Työn Ritarien järjestö eli kituvanpuoleista elämää yli kymmenen vuotta, mutta nyt viitenä, 1881 jälkeisinä vuosina, se kasvoi sadasta tuhannesta lähes seitsemään sataan tuhanteen. Näin kasvaen se imi itseensä kaikille työväenliikkeille tappavimman myrkyä — työläisten ammatti-petkuttajat.

Richmondin konventsioni v. 1886, merkitsi tämän järjestön alespäin luisumisen alkua. Konventionin kokoontuessa järjestöllä oli suuri rahasto, mutta kun se hajaantui niin sen rahasto oli vähentynyt lähes puolella miljoonalla dollarilla.

Voimakas kahdeksan tunnin työpäivä-agitatsioni, mikä nousi korkeimmilleen toukokuun ensimmäisenä päivänä 1886, täydellistyi hajaannustilan. Työn Ritarit kieltäytyivät hyväksymästä tätä liikettä. Sen virkailijat olivat jo erkaantuneet niin kauaksi todellisesta luokkataistelusta, että he olivat kuuroja niille voimakkaile vaatimuksille mitkä esitettiin parempien olosuhteiden puolesta, jotka vaatimukset sittemmin ilmenivät tunnetuksi tullessa "1886 kahdeksan tunnin liikkeenä". Keskellä tätä liikettä tuli Haymarketin pommi joka päästi irralleen tuomari Garyn ja koko sen helvetin koiralauman jota kapitalistit kontrolloerasivat ja joka päättyi hirsipuuhun Cook kauntin vankilan pihamaalla.

Samalla aikaa eräs toinen järjestö taisteli kituvan olemassaolonsa puolesta. V. 1881 joukko miehiä kokoontui kokoukseen Pittsburgissa ja muodostivat mitä he kutsuivat "Federation of Organized Trades and Labor

Unions of the United States and Canada." Ainoastaan muutamat voivat tuntea tässä kauniilta kuulostavassa nimessä olevan lapsinimityksen nykyiselle American Federation of Labor-liitolle. Presidentti Gompers on virallisessa raportissaan kertonut meille, "että 107 edustajaa, edustaen melkein neljäsosaa miljoonaa työläistä" olivat kokoontuneina tähän ensimmäiseen Pittsburgin konventsioniin. Kuitenkin kun me tarkastelemme tätä edustajain listaa, niin huomaamme, että melkein jokainen edustaja tuli sinne katuvaunulla ja että viisitoista tai kaksikymmentä tuhatta olisi suunnilleen oikea arvio edustettavista jäsenistä.

Ensimmäisen vuoden ajan tämä järjestö oli ainoastaan Samuelin hatun alla, sillä kokonais tulot olivat ainoastaan \$445.31. Kolme vuotta myöhemmin tämä järjestö sai sisään-tuloja kaikkiaan \$336.22. Nämä numerot on otettu silloin ulosannetuista virallisista raporteista.

Samalla aikaa tämä järjestö kävi kiivasta taistelua Työn Ritarien järjestöä vastaan. Kun viimeainittu järjestö hajaantui, niin A. F. of Labor oli valmistautunut kokoomaan sen hajaantuneet sirpaleet. Tämä tapahtui v. 1887. Sen jälkeen A. F. of Labor kasvoi nopeasti.

Teollinen tilanne vaikutti tällaisen muutoksen, sillä 80-luvun lopulla ja 90-luvun alkupuolella oli teollisuuksien laajentumisen aikakautta, tällöin suuret teollisuudet alkoivat kilpailun kansallisista markkinoista. Se laajakantoinen taistelu teollisuuskapitalistien ja kyläkuntakapitalistien välillä, jota käytiin muutamia vuosia aikasemmin, rajoittui nyt kullakin teollisuuden alalla olevien muutamien jättiläismäisten teollisuuslaitoksien väliseksi taisteluksi. Ammattikuntain välillä ei ollut paljoakaan huomattavissa yhdistymistä osoittavia merkkejä. Oli ainoastaan luonnollista, että A. F. of Laborissa tuli kuvastua näiden ammattirajojen olemassaolo. Sen lisäksi kapitalistien välilläkään ei ollut mitään teollisen yhtenäisyyden merkkejä havaittavissa; päinvastoin, he taistelivat ihmisryöjään tavalla oman olemassaolonsa säilyttämiseksi.

Mutta v. 1894 paniikki toi tullessaan muut-

tuneen teollisen tilanteen; se ilmoitti uuden aikakauden alkaneen jolloin teollisuuslaitoksien yhdistäminen käy välttämättömäksi, ja myöskin ammattirajain katoaminen. Nyt alkoi suurien trustien ja yhtymien ilmestyminen. Pian oli tuleva työnantajain yhdistyksen aikakausi jolloin he yhtyvät luokkaetujensa perusteella, toisessa kädessään julkinen väkivalta ja toisessa petos ja lahjominen.

Täten yhdistyneellä kapitalistiluokalla on käytettävissään kaikki hallituksen voimat. Tämänpäivän kapitalistiluokka ei ole keskenään erimielinen hallitusvallan käyttämisestä luokkaetujensa ajamiseksi. Hallitus, lainlaattajakunta ja oikeuslaitokset ovat ehdottomasti heidän käytettävissään.

Nämä voimat ovat heidän käytettävissään niin kauan kuin kapitalistiluokka pysyy vallassa. Mutta tämän lisäksi heidän käytettävissään on muitakin voimia jotka eivät niille vähääkään kuuluisi. He ovat valloittaneet sen saman järjestön jonka pitäisi taistella niitä vastaan työväenluokan puolesta. American Federation of Labor on suurin piirtein katsoen työnantajain käsissä oleva ase jota he käyttävät työväenluokkaa vastaan.

Tällaisen tilanteen vallitessa uuden teollista tilannetta vastaavan järjestön syntyminen oli välttämättömyys. Industrial Workers of the World ilmestyi näyttämölle, ei sen vuoksi että joukko miehiä kokoontui yhteen vuosi sitten, vaan sen vuoksi koska teollinen tilanne oli kypsä sen syntymiselle. Se tuli Amerikan työläisten keskuuteen tuoden proletariaatin vastauksen yhdistyneelle kapitalistiluokalle, sen järjestettyä petosta ja riistämistä vastaan. Se on rakennettu niiden kokemusten perusteella mitä Amerikan työläiset ovat kokeneet näinä kärsimysten vuosina.

Sen teollisuuksittainen järjestämismuoto vastaa täydellisesti rikkauksien tuottajain yhtenäisiä etuja. Sen luokkakäsityksille perustuva vallankumouksellisuus on proletariaatin antama vastaus järjestyneelle kapitalistiluokalle. Se on työväenjärjestöjen puolen vuosisadan kehityksen tulos.

Mutta se on enemmänkin kuin se. Se osoittaa teollisen kehityksen välttämätöntä suuntaa, se on uuden aikakauden alku — aikakauden jolloin kapitalistiluokan ylivaltaa eikä palkkaorjuutta ole enää olemassa.

KIRJE LÄHIMÄISELLENI

Oletko väsynyt? Epätoivoinen, turtunutko? Niin moni askeleesi näyttää turhalta, niin moni vaiva hukkaan menneeltä. Niin moni epäystävällinen sana on sattunut sydämeesi, niin moni ymmärtämätön arvostelu on herpaissut intoasi. On kuin olisit yksin ympäristössäsi eikä työstäsi olisi vastaavaa hyötyä. — Mutta kuuntele. —

Hiljaisuudesta kantautuu, ei korviisi vaan sydämeesi, työhön kutsu. Se saapuu sieltä missä tuhannet toverisi ympäri maailmaa uskollisin mielin rakentavat perustaa uudelle yhteiskunnalle. Et ole yksin. Työsi ei ole turhaa. Kuulut siihen suureen työläisarmeijaan joka kerran vapauttaa ihmiskunnan orjuudesta. Sinua odottaa työläs ja kärsivällisyyttä kysyvä tehtävä, mutta sen tehtävän merkitys on siksi suuri, siksi jalo ja sen päämäärä siksi korkea, että sen eteen kannattaa parhaimmat voimansa ja parhaimmat kykynsä uhrata.

Riveissämme on tilaa sinullekin. Yhdy joukkoomme ja suorita tehtäväsi, se itää ja kantaa hedelmän josta voimme olla ylpeitä itse ja josta voivat ylpeillä meidän jälkeläisemme. Sinä ja minä olemme pieniä muurahaisia, silmäkantamattomiin häipyviä. Mutta meidän rinnallamme on satoja muita ja meidän kekomme kohoaa. Me vedämme kortemme yhteen, meidän voimamme kasvaa ja me voitamme. — Lähimmäiseni, työläistoverini, tulethan mukaan? — H. N.